

Arrest

nr. 194 923 van 13 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/20
3600 GENK**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 6 juni 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 9 mei 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 augustus 2017.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 9 mei 2017.

2. Over de rechtspleging

2.1 De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen noch vertegenwoordigd. Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partijen is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, *Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49). Een onderzoek van de ontvankelijkheids- en voorkomend geval de gegrondheidsvoorwaarden van het beroep is derhalve vereist.

2.2 Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag en van de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsverplichting zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissingen duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 7, alinea 1, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevatten de bestreden beslissingen een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In beide bestreden beslissingen wordt voor elk van de verzoekende partijen afzonderlijk gesteld dat betrokkene in de asielprocedure verklaart op 10 november 2010 het grondgebied te hebben betreden waarbij de gemachtigde erop wijst dat op 14 juni 2011 de asielprocedure werd afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt geconcludeerd dat het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen heden ruimschoots is overschreden, hetgeen de verzoekende partijen geenszins betwisten noch weerleggen. De verzoekende partijen gaan geenszins in op deze concrete motieven zodoende dat zij er geen afbreuk aan kunnen doen.

Waar de verzoekende partijen de schending aanvoeren van de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, dient te worden opgemerkt dat de vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven

plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 9 mei 2012, nr. 8455 (c); RvS 30 maart 2005, nr. 142.729; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). De verzoekende partijen kunnen de rechtstreekse schending van de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag daarom niet dienstig invoeren.

De Raad merkt verder op dat de bestreden beslissingen bovendien niet tot gevolg hebben dat het recht op onderwijs van de kinderen in het gedrang komt. De beweringen van de verzoekende partijen dat de kinderen enkel Nederlands spreken, dat zij heel veel moeite zullen ondervinden om in de Macedonische taal te leren spreken en dat door de kinderen te ontrukken uit hun dagelijkse omgeving er sprake zal zijn van blijvende schade aan het welbehagen en het welzijn van de kinderen, worden immers geenszins gestaafd. Zodoende tonen de verzoekende partijen niet aan dat er onoverkomelijke taal-, cultureel of sociaal gebonden hinderpalen bestaan die de voorzetting van het schooltraject in het land van herkomst onmogelijk maken. Ze voeren ook thans niet aan, laat staan aantonen, dat er in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. De Raad wijst er in dit verband nog op dat recht op onderwijs er niet toe strekt om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren, evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Het staat de verzoekende partijen tevens vrij om ten allen tijde bij gemotiveerd verzoek een verlenging van de bevelen om het grondgebied te verlaten aan te vragen conform artikel 74/14 § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, waarbij rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheid van de schoolgaande kinderen en het afronden van het lopende schooljaar, hetgeen zij echter hebben nagelaten.

Gelet op het voorgaande kan de Raad vaststellen dat de verzoekende partijen nalaten aan te tonen dat de bestreden beslissingen niet zorgvuldig voorbereid zouden zijn, zouden steunen op verkeerde feitelijke gegevens of er geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag en van de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsverplichting zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond."

3.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.3 Op 30 augustus 2017 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 24 oktober 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 14 augustus 2017 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *"VzP'en benadrukken dat hun kinderen al jaren in België verblijven en het logischer wijze niet mogelijk is om terug te keren en zomaar een andere taal te leren. Zij wijzen op de context in België die ze kennen en stellen dat het niet logisch is om de kinderen uit hun context te halen en te plaatsen in een context in een taal die ze niet kennen met minder rechten en met minder mogelijkheden. Ze stellen dat het vanuit menselijk standpunt en gelet op het Kinderrechtenverdrag beter is ze niet terug te sturen, dit ook gezien de discriminatie die zij daar kennen."*

3.4 Waar de verzoekende partijen benadrukken dat hun kinderen al jaren in België verblijven en het logischerwijze niet mogelijk is om terug te keren en zomaar een andere taal te leren, wijzen op de context in België die ze kennen, en stellen dat het niet logisch is om de kinderen uit hun context te halen en te plaatsen in een context in een taal die ze niet kennen met minder rechten en met minder mogelijkheden en dat het vanuit menselijk standpunt en gelet op het Kinderrechtenverdrag beter is ze niet terug te sturen, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat op voormeld betoog van de verzoekende partijen middels de beschikking van 14 augustus 2017 reeds werd geantwoord. Door argumenten uit het verzoekschrift te herhalen, brengen de verzoekende partijen

geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de voormelde beschikking werd aangegeven.

Waar de verzoekende partijen wijzen op de discriminatie die de kinderen in hun herkomstland zouden kennen, merkt de Raad op dat de verzoekende partijen dit specifiek element niet als dusdanig hebben aangevoerd in hun verzoekschrift en dit aldus voor het eerst ter terechtzitting naar bovenbrengen. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen met dit betoog trachten een bijkomende argumentatie en onderbouwing aan hun enig middel toe te voegen. De Raad wijst er echter op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (cf. RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (cf. RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De verzoekende partijen laten ter terechtzitting na uiteen te zetten, laat staan aan te tonen, dat zij dit element en aldus de uitbreiding van hun middel niet eerder konden opwerpen. De middelen het betoog ter terechtzitting van 24 oktober 2017 nieuw toegevoegde argumentatie en onderbouwing van het middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met het enig middel zoals dit ontwikkeld werd in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). Hierop werd echter reeds geantwoord in de beschikking van 14 augustus 2017.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partijen voormeld nieuw element eerder hadden kunnen aanbrengen, wijst de Raad er geheel ten overvloede op dat de verzoekende partijen deze bewering bovendien geenszins staven.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 14 augustus 2017 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

3.5 De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU